

Тема 7 Универсално регулиране на международната търговия

Водеща роля в регулирането на една от най-важните форми на международните икономически отношения – международната търговия със стоки и услуги – е отредена на Световната търговска организация (СТО). Историята на СТО започва с подписването на **Общото споразумение за митата и търговията (ГАТТ)** през 1947г. Първоначалните намерения са били, заедно с МВФ и МБВР, да бъде създадена международна търговска организация заедно, която да регулира търговските аспекти на международните икономически връзки. Тъй като САЩ бламират тези усилия, в продължение на няколко десетилетия ГАТТ действа де факто като международна организация, която определя правилата за голяма част от международната търговия.

ГАТТ спомага за създаването на многостранна търговска система, която постепенно става либерална чрез провеждането на кръгове от търговски преговори. През първите години усилията са насочени към съкращаване на митата. Намалените мита се "обвързват" срещу евентуално бъдещо увеличение, като равнищата на обвързване се залагат в национални списъци с митнически отстъпки на страните членки и формират неразделна част от правната система на ГАТТ. Постепенно чрез кръга „Кенеди“ в средата на 60-те години и Токийския кръг от 70-те години на миналия век, започва да се обръща внимание не само на митата, а и други търговски проблеми включително дъмпинга, субсидиите и нетарифните бариери пред търговията. В същото време ГАТТ умишлено пренебрегва, предизвикващите спорове икономически сектори на селското стопанство, текстила и облеклото. В допълнение, търговията с услуги също се игнорира поради неголемия ѝ дял в международния търговски обмен. Натрупването на нерешени въпроси в тези сектори обаче заедно с нарасналото значение на нетарифните търговски бариери налага провеждането на нов, по-богат по съдържание кръг от преговори. Това се случва в периода 1986-1993г. с осмия Уругвайски кръг, довел до създаването на **Световната търговска организация (СТО)** и редица нови споразумения.

Споразумението от Маракеш за създаване на СТО включва четири приложения: - Приложение 1 е разделено на три части: 1А се състои от преработен ГАТТ, другите споразумения относно търговията със стоки, както и протокол, който съдържа отстъпките на отделните страни на по отношение на търговията със стоки (списъци със стоки); 1Б включва Общото споразумение за търговията с услуги (ГАТС), текстове за някои специфични услуги, както и конкретните задължения (списъци с услуги) и изключения от тях на отделните страни членки; 1В съдържа Споразумението за

свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост (ТРИПС).

- В приложение 2 са представени правилата и процедурите за уреждане на спорове.
- Приложение 3 предвижда редовен преглед на развитието и тенденциите в националните и международната търговска политика в рамките на "Механизъм за преглед на търговската политика".
- Приложение 4 обхваща *плурилатералните* споразумения, които са в рамките на СТО, но са с ограничено участие (нямат универсален характер, прилагат се само за тези страни членки на СТО, които са ги приели). Към тях спадат Споразумението за търговията с граждански самолети и Споразумението за държавните поръчки.

В преамбюла на Споразумението, участващите страни извеждат определени цели, които желаят да постигнат чрез многостранната търговска система: повишаване на жизнения стандарт; осигуряване на пълна заетост; гарантиране на висок и постоянно нарастващ размер на реалните доходи и ефективно търсене; и увеличаване на производството и търговията със стоки и услуги, като същевременно се осигури оптимално използване на световните ресурси в съответствие с целите на устойчивото развитие. Споразумението също така признава необходимостта от активни действия, за да се гарантира, че развиващите се страни, и по-специално на най-слабо развитите сред тях, получават съответен дял в нарастването на международната търговия.

Целите на СТО не се различават коренно от целите, заложили в преамбюла на ГАТТ 1947 г. СТО добавя три нови измерения: стремежа към устойчиво развитие, специалното внимание към по-слабо развитите страни и услугите.

СТО се стреми да постигне поставените си цели посредством осъществяването на следните функции:

- осигуряване на изпълнението, администрирането и прилагането на договорените многостранни търговски споразумения (вкл. плурилатералните);
- предоставяне на форум за провеждане на търговски преговори;
- уреждане на търговските спорове между страните членки;
- периодично провеждане на прегледи на търговските политики на страните членки;
- осъществяване на сътрудничество с други международни организации като МВФ и СБ, за да се постигне съгласуваност при вземането на решения по отношение на световната икономика.

Така, със своята дейност СТО предоставя на своите държави членки:

- предвидими и прозрачни правила за търговията със стоки и услуги;
- подобрени възможности за пазарен достъп и еднакво третиране;
- избягване на търговските войни и въвеждането на ответни мерки;
- възможност за участие в разработването на световните търговски правила;
- основа за справяне с натиск на местни заинтересовани групи за въвеждане на протекционизъм.

СТО продължава традицията на ГАТТ за вземане на решенията с консенсус. Неформалните консултации в различни форми играят важна роля за изглаждане на различията и достигане на консенсус. Когато е невъзможно да се постигне единодушие Споразумението за СТО позволява гласуването, като на заседанията на Министерската конференция и Генералния съвет, всяка страна членка притежава един глас. Независимо от това, с гласуване се взимат решения само в следните четири конкретни случая: с мнозинство от 3/4 от членовете на СТО в Министерската конференция или в Общия съвет може да се приеме тълкуване на някое от многостранните търговски споразумения; Министерската конференция, с мнозинство от $\frac{3}{4}$ може да снесе задължение на някоя държава, наложена от многостранно споразумение; всички членове или мнозинство от две трети (в зависимост от разпоредбите на споразумението) може да вземе решение да измени разпоредби на многостранните споразумения; мнозинство от две трети в Министерската конференция или между нейните сесии в Общия съвет, може да вземе решение за приемане на нова страна членка.

Решенията в рамките на СТО се изготвят в рамките на съвети и комитети, специализирани в отделни области, чиито членове се състоят от всички страни, участващи в СТО. Върховен орган за взимане на решения е Министерската конференция, която се свиква веднъж на две години.

СТО има почти глобално членство – 160 страни, а България се присъединява през организацията на 1 декември 1996г. Всяка държава, която желае да стане член на СТО трябва да премине през процес на присъединяване, който изисква подготовка и включва преговори със страните членки. Всяко присъединяване е единствено по рода си и се договаря поотделно, като се вземат предвид особеностите на присъединяващата се страна.

Споразуменията в рамките на СТО са базирани на няколко водещи принципа, които представляват основите на международната търговска система. Те се отнасят до търговията със стоки и услуги и търговските аспекти на правата на интелектуална собственост, въпреки че не винаги по същия начин. Основните принципи на СТО са:

➤ **Принцип на най-облагодетелстваната нация (НОН)**

Този принцип гарантира недискриминация между страните търговски партньори. Ако член на СТО предостави преференция на дадена страна, трябва да предостави същата преференция незабавно и безусловно за всички членове на СТО. Това означава, че всеки път, когато държава членка на СТО понижава търговски бариери или либерализира своя пазар, тя трябва да го направи за подобни стоки или услуги от всички членове на СТО. В случая с търговията със стоки, целта е да се забрани дискриминацията между "подобни продукти" с произход от или предназначени за други страни членки. В съдебната практика на СТО са разработени четири критерии, които трябва да бъдат взети предвид при определянето дали продуктите са подобни:

физическите характеристики на продуктите; крайната употреба на продуктите; предпочитанията на потребителите; класификацията на продуктите в митническото законодателство на страните.

➤ **Принцип на националното третиране**

Докато принципът на НОН забранява дискриминацията между страните членки на СТО, принципът на националното третиране гарантира недискриминация между местни и чужди продукти, услуги или граждани. Той се прилага за вътрешни мерки, а не за мерки, използвани на границата (например митата). Принципът на националното третиране забранява дискриминацията по отношение на вътрешното данъчно облагане (напр. данък добавена стойност), както и по отношение на вътрешните закони, разпоредби и изисквания, засягащи продажбата, транспортирането, разпространението или употребата на продуктите на националния пазар.

➤ **По-либерализирана и предвидима търговия**

Намаляването на пречките пред достъпа до националните пазари на стоки и услуги е един от най-ефективните начини за насърчаване на международната търговия. Основните разпоредби на СТО по отношение на достъпа до пазара за търговия със стоки обхващат:

- *Постепенно намаляване и обвързване на митата.* В рамките на ГАТТ/СТО, използването на митата не е забранено, но страните членки са се ангажирали да извършват периодично многостранни търговски преговори с цел значително намаляване на общото ниво на митата и другите такси върху вноса и износа. Освен това те са съгласили да обвържат своите мита при определените намалени нива и да запишат тези обвързани мита (които не бива да надвишават), заедно с други отстъпки, в своите списъци с отстъпки в рамките на СТО.

- *Общо премахването на количествените ограничения.* Докато митата са позволени, стига да не надвишават определените обвързани равнища и да се прилагат на принципа на най-облагодетелстваната нация, количествените ограничения, които с изключение на някои специфични случаи, са забранени. Важно е да се прави разлика между количествените ограничения и тарифните квоти, тъй като последните са разрешени.
- *Намаляване на други пречки пред търговията.* С постепенното намаляване на митата, правителствата преминават към други форми на мерки за ограничаване на достъпа до пазара с цел защита на своите национални отрасли. В рамките на СТО, редица споразумения определят специфични правила по отношение на нетарифните мерки (Споразумението за прилагане на санитарни и фитосанитарни мерки, Споразумението за техническите бариери пред търговията, Споразумението за митническите такси и формалности, Споразумението за правилата за произход, Споразумението за митническото остойностяване, Споразумението за процедурите по издаване на импортен лиценз, Споразумението за свързаните с търговията инвестиционни мерки –ТРИМС). ТРИМС забранява определени мерки спрямо чуждестранните инвеститори, които оказват отрицателно въздействие върху търговията със стоки (напр. изискванията за задължителен дял на местни компоненти в крайните изделия, балансиране на валутните и търговските потоци, задължителен дял на експорта от произведената продукция и др.). Правилата се фокусират върху дискриминационното третиране на вноса и износа и не уреждат въпросите за навлизането и третирането на чуждестранните инвестиции.

➤ **Прозрачност**

Прозрачността е друг основен принцип на СТО. За държавите и по-специално за фирмите, осъществяващи външнотърговска дейност е важно търговските политики и регулации на страните по света да са достъпни и ясни. Прозрачността има и системно значение. Тя позволява наблюдение на търговски мерки и практики на членовете на СТО, както и на тяхното въздействие върху многостранната търговска система.

➤ **Специално и диференцирано третиране на развиващите се и най-слабо развитите страни**

Споразуменията за СТО съдържат специални разпоредби за развиващите се страни, в това число по-дълги периоди за изпълнение на техните задължения и мерки за повишаване на техните възможности за търговия. СТО също организира редица дейности за предоставяне на техническа помощ за подпомагане на развиващите се страни членки по-добре да разберат и да прилагат правилата на международната търговска система.

При определени обстоятелства страните членки на СТО могат да се отклонят от спазването на основните им задължения и да приложат ограничителни търговски мерки, ако те отговарят на определени условия. Основните **изключения от правилата** в областта на търговията със стоки включват:

➤ **Общи изключения** (член XX на ГАТТ)

Страните членки могат да прилагат мерки, които ограничават търговията, ако те са необходими за защита на здравето на човека, животните или растенията. Такива мерки не могат да представляват средство за произволна или неоправдана дискриминация между страните или форма на скрит протекционизъм.

➤ **Регионални търговски споразумения** (член XXIV от ГАТТ)

Страните членки имат право (при определени условия) да предоставят преференциално третиране на техните търговски партньори в рамките на митнически съюз или зона за свободна търговия, без да се налага да разширяват преференциите към всички останали страни от СТО (както изисква принципа на НОН).

➤ **Други изключения:**

- „позволяваща“ клауза: дава възможност на развитите страни членки да предоставят едностранно преференциално третиране на продукти с произход от развиващите се и най-слабо развитите страни без да се налага да предоставят същите преференции на останалите страни членки на СТО. Също така е позволено на развиващите се страни да сключват помежду си реципрочни споразумения за отстъпки при търговията със стоки.

- платежния баланс: Страните членки могат (временно) да прилагат мерки, ограничавщи търговията при проблеми с платежния баланс и външната финансова позиция.

- национална сигурност: Страните членки могат да прилагат ограничителни търговски мерки, които считат за необходими за защита на своята сигурност.

- освобождаване от задължения: Страните имат право да поискат временно разрешение за освобождаване от задължения, съдържащи се в многостранните търговски споразумения, което подлежи на одобрение от останалите страни членки.

➤ **Търговска защита**

Страните членки могат да прилагат механизми за защита от внос в случаи на нелоялни търговски практики (антидъмпингови и изравнителни мерки) или рязко

увеличаване на вноса (обща защитна мярка), когато това причинява вреда на местните отрасли.

Според *Антидъмпинговото споразумение* страните членки на СТО могат да налагат специфично антидъмпингово мито върху вноса от определена държава, в допълнение към вносното мито, ако след провеждането на разследване се докаже, че има наличие на международен дъмпинг (експортната цена на дадена стока е под нейната нормална стойност), съществува реална или потенциална имуществена вреда за местните производители на подобни продукти в страната вносител и има причинно-следствена връзка между двете.

Споразумението за субсидиите и изравнителните мерки създава правила за използването на субсидии и регулира действията, които страните могат да предприемат, за да противодействат на неблагоприятните ефекти на субсидиите. Всяка страна членка може да започне процедура за уреждане на спорове в рамките на СТО, за да потърси оттегляне на субсидията или премахване на отрицателните последици от нея. Другата възможност според Споразумението е страната да започне собствено разследване и в крайна сметка да наложи допълнително вносно мито ("изравнително мито") на субсидирания внос, който причинява вреда на местната промишленост. За субсидия се счита предоставянето на финансова помощ от държавен орган, която носи изгода на бенефициента. Само „специфичните“ субсидии попадат под правилата на Споразумението. Специфични са тези субсидии, които са изрично ограничени до едно или няколко предприятия, един или няколко отрасли, или предприятия, разположени в конкретен регион.

По аналогия на светофарната уредба, Споразумението определя субсидиите в три групи: „червени“ (абсолютно забранени) – експортни субсидии и субсидии, зависещи от използването на местни за сметка на вносни стоки; „жълти“ (подлежащи на санкциониране) – специфични субсидии, които не са забранени по принцип, но могат да бъдат оспорени, ако се докаже, че имат негативен ефект върху определена страна и „зелени“ (разрешени; техният срок изтича през 2000г., но продължават да присъстват в законодателството на много страни) – субсидии за НИРД, за регионално развитие или за въвеждане на екологични изисквания.

Споразумението за свързаните с интелектуалната собственост търговски аспекти (ТРИПС) е най-изчерпателното многостранно споразумение за интелектуална собственост (ИС). То включва разпоредби в основните области на ИС, между които

авторски права, търговски марки, географски означения и патенти. По отношение на всяка от тези области в споразумението се определят минимални стандарти за защита, които включват предмета на защита, правата, предоставени на притежателите на ИС, и разрешените изключения, насочени към балансиране на законните интереси на притежателите на ИС и на потребителите.

Системата за уреждане на спорове на СТО играе важна роля, като позволява на страните членки да защитят своите права, произтичащи от споразуменията в рамките на СТО. С промените, въведени с Уругвайския кръг тази система придобива квазисъдебен характер. Определени са подробно процедурите и графика на различните етапи при решаването на търговските спорове. Първият официален етап стартира, когато дадена страна подаде молба за консултации с друга страна по конкретен проблем. Ако не бъде постигнато споразумение, на следващия етап страната ищец може да поиска от Органа по уреждане на споровете (ОУС) да свика комисия, обикновено съставена от трима независими експерти, за да се занимаят с проблема. Освен това страните могат доброволно да се споразумеят да прилагат други начини за уреждане на спорове, в това число взаимни отстъпки, помирение и посредничество. След изслушване на страните комисията представя доклад пред ОУС в рамките на шест месеца или 3 месеца при спешни случаи. Докладът се приема в рамките на 60 дни от датата на разпращането му, освен когато ОУС реши чрез консенсус да не приеме доклада, или ако една от страните нотифицира за решението си да обжалва. Обжалването се проучва от постоянен Апелативен орган, чийто доклад трябва да бъде приет безусловно от страните по спора и приет от ОУС, освен когато има отрицателен консенсус (решение чрез консенсус да не се приема докладът). Когато една от страните не е в състояние да изпълни препоръките в доклада в рамките на приемлив период от време, тя трябва да започне преговори със засегнатата страна с оглед разработването на взаимно приемлива компенсация. Ако тези преговори са неуспешни, ОУС може да разреши на засегнатата страна временно да преустанови действието на отстъпки или задължения спрямо въпросната страна членка.

Общото споразумение за търговията с услуги (ГАТС), в сила от 1 януари 1995 г., е първото многостранно споразумение за международната търговия с услуги, което се прилага за всички членове на СТО. Основните цели на споразумението са да създаде рамка от правила, които помагат за осигуряване на прозрачност и предвидимост на търговията с услуги и насърчават постепенната ѝ либерализация чрез провеждането на последователни кръгове от преговори (услугите са неразделна част от преговорите от текущия кръг Доха).

В сравнение с ГАТТ, ГАТС притежава по-всеобхватно покритие, тъй като търговията с услуги се определя не само като трансграничен обмен на услуги, а включва също движението на потребителите на услуги и факторните потоци (капитал и труд). В допълнение, обхватът на съответните правила не се ограничава до мерките, засягащи продукта (т.е. услугата), а обхваща тези, засягащи доставчиците на услуги (т.е. производители, търговци и дистрибутори). Нещо повече, всички отрасли от сектора на услугите попадат в обхвата на компетентност на Споразумението с изключение на услугите, предоставяни от държавните органи и мерките, засягащи правата за въздушни превози.

В контекста на ГАТС, принципа на НОН се отнася за всички мерки, които засягат търговията с услуги в секторите, попадащи в обхвата на споразумението, независимо от това дали са предприети конкретни ангажименти или не. При определени обстоятелства е възможна дерогация от задължението за спазване на НОН. Първо, ако мерките са вписани в списък към член II- Изключения, приложен към индивидуалните списъци със специфични задължения в областта на услугите. Второ, ГАТС предвижда някои изключения, които позволяват да се наложат ограничения пред търговията с услуги, при определени условия (подобни на тези при търговията със стоки).

Както при ГАТТ, в рамките на ГАТС всеки член на СТО е необходимо да представи списък с ангажименти за търговията с услуги. По този начин всяка страна членка на СТО гарантира на останалите членки минимални условия на достъп на база на принципа НОН, което е сравнимо с тарифното обвързване в рамките на ГАТТ. Тъй като поетите ангажименти поставят някакъв таван на ограниченията, страните членки не са възпрепятствани да бъдат "по-щедри" в отстъпките си на практика.

От всяка страна членка на СТО се изисква да представи списък, който съдържа конкретни ангажименти по отношение на:

1. Достъп до пазара - ГАТС изброява изчерпателно шест категории ограничения (по отношение на: брой на доставчиците на услуги; стойност на сделките с услуги или активите; брой на извършените операции или количеството на продукцията; брой на физическите лица, предоставящи дадена услуга; вида на юридическото лице или съвместното предприятие; участието на чужди капитали), които не трябва да се прилагат, ако не са указани в индивидуалния списък с ангажименти като ограничаване на достъпа до пазара

2. Национално третиране - ГАТС не предоставя изчерпателен списък на дискриминационните мерки. Някои примери са: ограничения върху собствеността на

земята от чужденци, изисквания за преминато обучение, наложени само на чуждестранни доставчици или езикови изисквания, които не са пряко свързани с упражняването на конкретната професия.

3. Допълнителни задължения (ако има такива).

ГАТС не предписва нито равнището на либерализация, нито обхвата на секторите. Страните членки имат възможност да избират в кои сектори да се ангажират с либерализиране на търговията с услуги, както и какви ограничения върху достъпа до пазара или по отношение на националното третиране да прилагат. Тъй като списъците с ангажименти представляват правни инструменти, определените условия за достъп могат да бъдат подложени на изпълнение чрез механизма за уреждане на спорове. По този начин се насърчава прозрачността и предсказуемостта на международната търговия с услуги. В секторите, които не са включени в списъците с ангажименти, правителствата остават свободни по всяко време да предоставят или оттеглят достъпа до пазара и националното третиране.

Сред организациите извън СТО, които традиционно участват в регулирането на международната търговия, специално място заема **Конференцията на ООН за търговия и развитие (ЮНКТАД)**, която е орган на Общото Събрание на ООН. През 60-те години на миналия век все повече се признават структурните различия между развитите индустриални страни и развиващите се страни и нараства загрижеността за мястото на последните в международната търговия. Създадена през 1964г. като алтернатива на ГАТТ, ЮНКТАД предоставя платформа, от която развиващите се страни изразяват своите проблеми и виждания; конференция, на която се обсъждат всички съществени въпроси, свързани с международната търговия, суровините и икономическите отношения между развитите и развиващите се страни. С годините организацията еволюира от форум за преговори до „мозъчен тръст“, който се фокусира върху икономическото развитие с ударение върху интегрираното третиране на търговията, инвестициите и свързаните въпроси.

Основната цел на ЮНКТАД е да насърчава равностойното и подпомагащо икономическото развитие интегриране на развиващите се икономики в световното стопанство. Дейността ѝ се гради на три основни стълба: научни изследвания (анализ на политиките и събиране на статистически данни); изграждане на консенсус (форум за междуправителствено обсъждане, подкрепено от дискусии между експерти и обмяна на опит) и техническа помощ (проекти за изграждане на капацитет).

Някои от практическите постижения от дейността на ЮНКТАД включват:

- Обща система от преференции (ОСП) – развитите страни предоставят подобрен пазарен достъп за износа на промишлени стоки от развиващите се страни;
- Международни стокови споразумения – с цел стабилизиране на цените на суровините;
- Идентифициране на най-слабо развитите страни;
- Глобална система от търговски преференции между развиващите се страни;
- Техническа помощ при преговорите в рамките на Уругвайския кръг;
- Подпомагане разсрочването на държавните дългове от Парижкия клуб;
- Критика на „Вашингтонския консенсус“ и изработване на алтернативен модел за икономическо развитие, основан на източноазиатския опит;
- Призив за повишена съгласуваност между глобалните икономически правила, практики и процеси от една страна, и националните политики и стратегии за развитие, от друга.

I. Въпроси за обсъждане и проверка на знанията

1. Каква е взаимовръзката между ГАТТ и СТО? В какво се състоят основните различия между тях?
2. Кои са основните цели и функции на СТО?
3. На кои принципи се основава международната търговска система?
4. Кои мерки, ограничаващи вноса са допустими в съответствие с правилата на СТО?
5. Кога е създадено първото универсално споразумение за търговията с услуги и какво е неговото съдържание?
6. Кои са основните достижения на ЮНКТАД? Кои водещи ежегодни публикации на организацията познавате?

II. Тест

1. Към функциите на СТО спадат :
 - а) разрешение на търговски спорове;
 - б) санкциониране на страни членки за неизпълнение на споразумения;
 - в) кредитиране на развиващите се страни;
 - г) всички по-горе изброени.
2. Датата и мястото на учредяване на СТО са:
 - а) 1944г., Бретън-Уудс, САЩ;
 - б) 1945г., Сан Франциско, САЩ;
 - в) 1947г., Женева, Швейцария;

г) 1994г., Маракеш, Мароко

3. Предмет на Уругвайския кръг от преговори в рамките на ГАТТ е:

- а) тарифните и нетарифните търговски бариери;
- б) международната миграция на заемен капитал;
- в) международната трудова миграция;
- г) всички по-горе изброени.

4. Кое от следните твърдения е вярно?

- а) По силата на член I от ГАТТ-1994, страна членка на СТО трябва да разшири всички свързани с търговията предимства и привилегии към всички други държави, дори ако те не са членове на СТО;
- б) Според член I от ГАТТ-1994, принципът на най-облагодетелствана нация се прилага само по отношение на митата и другите гранични мерки;
- в) Страните членка на СТО са свободни да увеличават своите мита, стига те да не надвишават обвързаното равнище;
- г) всички по-горе изброени

5. Според правилата на СТО използването на доброволни експортни ограничения:

- а) разрешено, ако търговският партньор използва импортно мито;
- б) забранено, но може да бъде приложено, ако бъде съгласувано между търговските партньори;
- в) разрешено;
- г) забранено.

6. Според правилата на ГАТТ/СТО прилагането на специфични експортни субсидии:

- а) разрешено, ако търговският партньор използва импортно мито;
- б) забранено, но може да бъде приложено, ако бъде съгласувано между търговските партньори;
- в) разрешено;
- г) забранено

7. Кое от посочените твърдения е вярно?

- а) митническа ставка от 250% винаги ще бъде несъвместима с правилата на СТО;
- б) по силата на член XI от ГАТТ-1994, членовете на СТО принципно не могат да прилагат количествени ограничения по вноса и износа;
- в) антидъмпинговите мита могат да надвишават до три пъти размера на дъмпинговия марж;
- г) фирма, която е в състояние да изнася своите продукти на много ниски цени благодарение на ниските заплати, които плаща на своите работници осъществява дъмпингови практики.

8. Според правилата на СТО количествените ограничения:

- а) могат да се прилагат като временна мярка, в случай че други методи за разрешаване на проблема са се оказали неработещи;
- б) могат да се прилагат само в случай на неравновесие на платежния баланс, опасност от възникване на недостиг на продоволствена или друга жизнено важна стока на вътрешния пазар;
- в) са забранени за прилагане;
- г) а, б.

9. Според правилата на СТО техническите бариери в международната търговия:

- а) могат да се прилагат, ако не бъдат използвани с цел дискриминация на страните партньори и създаване на неоправдани търговски пречки;
- б) могат да се прилагат, ако са ориентирани предимно към международни стандарти, отстъпвайки от тях, само ако такива не съществуват или техните изисквания са недостатъчни в конкретни за страната условия;
- в) са абсолютно забранени;
- г) а, б

10. В рамките на кръга от търговски преговори Доха, противоречия предизвикват въпросите, свързани с:

- а) селското стопанство;
- б) достъпа до пазара на неселскостопански стоки;
- в) търговията с услуги и търговските аспекти, свързани с правата на интелектуална собственост;
- г) всички по-горе изброени